Figur 8. Store granitiske legmer, der skærer gabbroen, er klart senere end denne. Vi må formode, at de granitiske smelter er trængt op samtidig med deformationen og omdannelsen af gabbroen.

Som «kjentmann» for H.K.H. Kronprinsesse Sonja i Trollheimen

Av CLAUS HELBERG

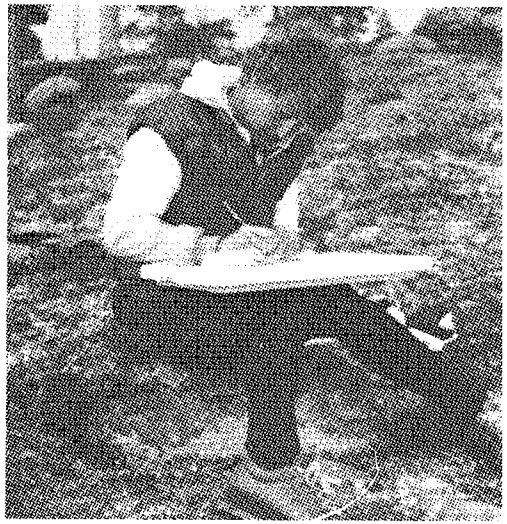

Kronprinsessen studerer kartet nøye på sine fjellturer.

Dere er hjertelig velkommen til Gjevilvasshytta og Trollheimen, sa Astrid Olsen, da jeg antydet at H.K.H. Kronprinsesse Sonja hadde planer om en fottur i Trollheimen høsten 1981.Om Astrid hadde sagt det samme hvis det bare var ruteinspektøren i DNT med følge, som skulle ut på tur, er jeg ikke så sikker på. Saken var nemlig den at Gjevilvasshytta forlengst skulle ha vært stengt. Kronprinsessens strengt tilmålte feriedager tillater ikke alltid besøk på hyttene i åpningstiden. Men Astrid skulle sørge for at hytta var åpen, selv om vi ville være godt og vel en uke for sent ute.

Det ble mye planlegging, korrespondanse og telefonsamtaler utover sommeren. Fra tidligere turer visste jeg at Kronprinsessen gjerne ville gå litt utenfor allfarvei og helst få med kulturelle innslag (hun påstår riktignok at det er inspektøren som vil ha det slik). Ikke bare var det Astrid som var med på planleggingen, Anders Sivertsen, Krisiansund og Nordmøre Turistforening, min gamle turvenn fra Kilimanjaro og andre fjerne himmelstrøk og Sverre Berg fra Molde og Romsdals Turistforening, ga også veiledning og gode råd. Alt

tegnet til å bli alle tiders fottur. Og så ble det hele avlyst. Kronprinsessen brakk benet, og det ble padletur i Femundsmarka i stedet.

Men planlegging og forberedelser var ikke bortkastet. Kronprinsessen *ville* til Trollheimen, og en tidlig morgen i overgangen august/september 1982 rullet kongevognen inn på Oppdal stasjon.

Astrid Olsen hadde mobilisert sine mannskaper, både formannen, Gustav Lien, Bjørn Dyrdal og Rolf Høyem møtte opp med sine biler. Astrid sto blid og ruvende i døren på Gjevilvasshytta og tok imot sammen med vertinnen, Solfrid Trøen, begge iført bunader og sine vakreste smil. Ja, her var vi alle velkomne, selv om besøket innskrenket seg til frokost - ikke «bare» forresten.

Selvsagt har alle leserne av TT's årbok vært på Gjevilvasshytta så jeg innskrenker meg til å sitere Kronprinsessen: «På denne turen får vi kulturinnslaget allerede til frokost første dag». (Her kan tilføyes at det ble mye kultur underveis).

Med Tore Tønseth som båtfører satte vi ut på første etappe, over Gjevilvatnet. Vi var noe spent på den neste etappen, turen over Okla. Denne hadde vi hørt om - meget flott, men kanskje litt tung. For Kronprinsessen var dette første fottur etter benbruddet, det var ikke blitt tid til noen trening eller testing av benet. Men det gikk fint, den litt tunge steinura ble mer enn oppveiet av det fine utsynet mot Trollheimens og Nordmøres tindeverden i nord og vest og mot Snøhetta i sør.

På Bårdsgården møtte Astrid Olsen opp igjen med sine assistenter Bjørn Dyrdal og Rolf Høyem. Og så den hyggelige familien Berdal. Verdens fineste selvbetjeningslosji ble vår dom. Riktignok må innrømmes at forpleiningen var noe spesiell for anledningen.

Det hadde vært en del korrespondanse mellom Anders Sivertsen og meg om turen til Kårvatn. Hva med en avstikker om Gammelsæterfjellet og ned. Neådalsvatnet? Nå innbød ikke været akkurat denne dagen til store avvik. Dessuten måtte Kronprinsessen tenke på benet, ingen forsering foreløbig.

Nede ved Kårvatn studerte vi nøye kartet og forsøkte å få et overblikk over terrenget innover mot ned. Neådalsvatn. Ingen beklaget at vi hadde valgt den ordinære ruten langs Toåa.

Oppholdet hos Olina og Gudmund Halle og familien på Kårvatn var en ny fin opplevelse - jeg tror også for familien. Her møtte forresten

Kronprinsesse Sonja og Klaus Helberg fotografert på en av sine turer i fjellet. Bildet ble tatt på Sunnmøre i 1980.

Bjørn Dyrdal opp. På Bårdsgården ble han enstemmig utnevnt til sherpa - det er vår gruppes vanlige betegnelse for bærer og lokalkjent ledsager. Ikke fordi vi ikke alle bærer selv, men det blir gjerne litt ekstra på turene våre, blomster, f.eks. blomsteroppsatsen fra NSB følger oss trofast på alle turer. Så fra nå av fikk Bjørn bære blomster dinglende i en flatbrødkartong utenpå en forøvrig velfylt sekk.

Bjøråskaret hadde vi selvsagt hørt om - og sett bilder fra. Så mye, at skaret ikke ble den overraskelsen mange føler. Forøvrig var jo hele turen preget av imponerende utsyn.

På hele turen hittil hadde vi vært imponert over fremragende T-merking og rydding i skog og kratt, det var tydelig at TT-inspektøren hadde brukt sommeren bra. Kronprinsessen bemer-

ket at det vel var DNT-inspektøren som var årsaken til denne fremragende innsats. Han skulle ikke finne grunn til å klage over kollegaen i TT.

Hos Ingeborg og Øyvind Oppdøl på Renndølsetra ble det stor middag med Betsy og Olav Innerdal som gjester. Tur på Innerdalstårnet ble diskutert og vurdert, det fikk vente til neste besøk.

På Storfale møtte Solveig Gudmundsen og Ivar Halse fra Kristiansund og Nordmøre Turistforening, og Peder Fale var omviser på gården – altså et nytt kulturinnslag. Nå var vi jo kommet inn i Lady Arbuthnotts rike, og ikke minst Storfale har minner fra hennes tid som Sunndalens «ukronede dronning»

Vangshaugen imponerte stort - her måtte jeg forøvrig medgi at jeg ikke hadde gått noe av ruten hittil tidligere, og Vangshaugen var en like stor opplevelse for meg som for de øvrige.

Mere kultur ble det på Jenstad, storgården ved fossene, hvor Randi og Erik Jenstad har samlet og utstilt et helt lite museum.

Denne dagen på tur fra Vangshaugen om Jenstad til Reinsvassbu ble ren kulturdag med besøk på Leikvinmuseet som høydepunkt. Vi hadde alle lest om Lady Arbuthnott, hennes storhetstid og fall. På Leikvin er mange minner fra Lady Arbuthnott og særdeles mye gammelt og fint fra Sunndalen og bygdene omring.

Med Solveig Gudmundsen og Ivar Halse som sjåfører gikk turen om kvelden til Reinsvatnet, og videre gikk vi for egen maskin. Vi hadde fått følge nå - på behørig avstand. Av en eller annen grunn hadde en hollandsk narko-gruppe lagt turen - en ganske vidløftig affære viste det seg senere- til fjellområdene i Romsdal og Nordmøre. For sikkerhets skyld ville politimesteren sørge for eskorte for oss. Noen hollendere så vi aldri.

På Reinsvassbu betjente vi oss selv med Joika, suppeposer, og hyttas proviant forøvrig. Det ble riktig vellykket.

Vår ankomst til Vike ved Eikesdalsvatnet er blitt referert i ukeblad og i aviser landet over. Sikkert er det i hvert fall, at jeg som var «forbud» og spurte Bjørg og Arne Vike om vi kunne få låne dusjen, hadde vanskelig for å bli forstått da jeg sa at Kronprinsessen var på vei ned det stupbratte Vikeskaret. Det ble oppfattet som tull. Men alle misforståelser ble raskt oppklart, og familien Vike fikk sitt livs

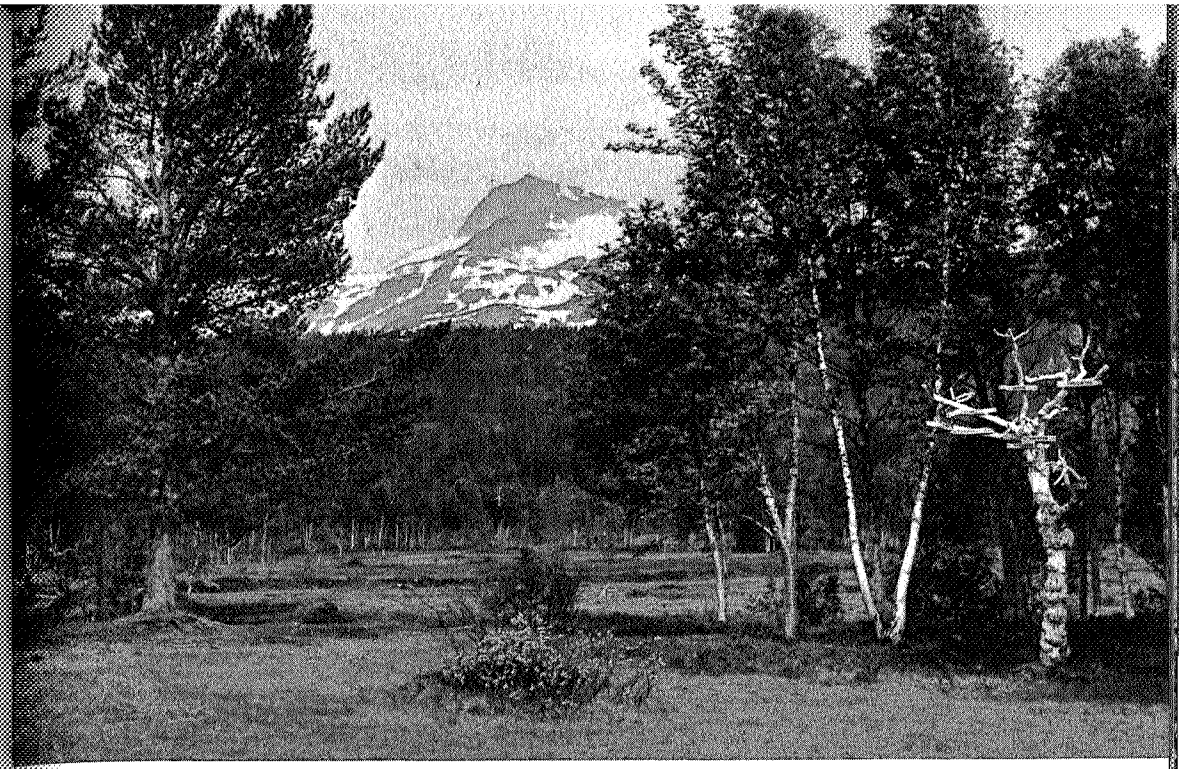

Fra Trollheimshytta ser vi mektige Snota. *(Frode Rolvsjord)*

opplevelse. Neppe noen gang før i historien har en kongelig person kommet ned Vikeskaret.

Etter et hyggelig opphold på Hoemsbu med Sverre Berg som vert, gikk turen gjennom et nytt imponerende skar, Hoemskaret, med et fengslende utsyn. Her kunne jeg spille rollen som kjentmann, det var 43 år siden jeg sist gikk turen.

En tur på Romsdalshorn burde ha satt punktum for Kronprinsessens fottur 1982. Tiden tillot ikke det, men det kan være bra å ha noe til gode.

Forøvrig har Astrid Olsen ønsket velkommen til Sylene.